



HÖSTLEGENDER

-En Familjetragedi i fem akter

Ett vampyrdrama av Tomas Ruzic

SydCon V

-Innehåll-

Prolog 19/9-1701

I vilken Greven samlat sina barn för att tillkännage sitt arv. Broder vänder sig mot broder och greven förbannar sina barn att de skall bli nattens barn och kämpa mot varandra.

Akt I Den första hösten år 1701

- Scen 1:* I vilken Sebastien, son till Greven av Vendôme hotar att döda sin yngre halvbror Alfons, som tvingas fly. 19 september
- Scen 2:* I vilken Pierre Michel återvänder till slottet och fördriver den nu förtvivlade greven. 29 september
- Scen 3:* I vilken fadern söker upp Henri för förlåtelse men förvägras. 5 oktober
- Scen 4:* I vilken fadern söker upp Etienne för förlåtelse men förvägras. 17 oktober
- Scen 5:* I vilken fadern träffar häxjägaren i Bernards övergivna gods. 30 oktober
- Scen 6:* I vilken Bernard söker asyl i sitt kloster straxt innan häxjägaren kommer. 14 oktober

Akt II Den Andra hösten år 1702

- Scen 1:* I vilken Fadern och Häxjägaren anländer till Henris gods och finner det övergivet med undantag en efterlämnad tok. 1 oktober
- Scen 2:* I vilken Token anländer till Henris gods. Något senare anländer René efter att ha spionerat på PM och anfallsplaner börjar smidas. 28 september
- Scen 3:* I vilken Token anländer i PM:s slott och rapporterar att Henri går rakt i fällan. Henri anländer och dödas. 2 oktober
- Scen 4:* I vilken sebastiën beger sig ut för att samla ihop en här. 28 oktober
- Scen 5:* I vilken Pierre Michele går till attack mot klostret. 30 oktober
- Scen 6:* I vilken Bernard söker upp Etienne 15 november

Akt III Den Tredje hösten år 1703

- Scen 1:* I vilken Bernard lämnar Etienne, Sebastien anländer med en här för att ge sig ut på fälttåg. 21 september
- Scen 2:* I vilken Pierre Michel dödar Sebastien 23 oktober
- Scen 3:* I vilken Fadern och Token får kännedom om Sebastiens död och token avslöjar att han är Alfons. 24 oktober
- Scen 4:* I vilken Fadern och Alfons berättar för Etienne om Sebastien som tar sitt liv. 25 oktober

Akt IV *Den Fjärde hösten år 1704*

- Scen 1:* I vilken Fadern och Häxjägaren anländer till Henris gods och finner det övergivet med undantag en efterlämnad tok. 1 oktober
- Scen 2:* I vilken Token anländer till Henris gods. Något senare anländer René efter att ha spionerat på PM och anfallsplaner börjar smidas. 28 september
- Scen 3:* I vilken Token anländer i PM:s slott och rapporterar att Henri går rakt i fällan. Henri anländer och dödas. 2 oktober
- Scen 4:* I vilken Pierre Michel anländer till klostret och meddelar Henris död, bränner klostret och dödar munkarna. 31 oktober
- Scen 5:* I vilken fadern träffar häxjägaren i Bernards övergivna gods. 30 oktober
- Scen 6:* I vilken Bernard söker upp Etienne 15 november

Akt V *Den Sista hösten år 1705*

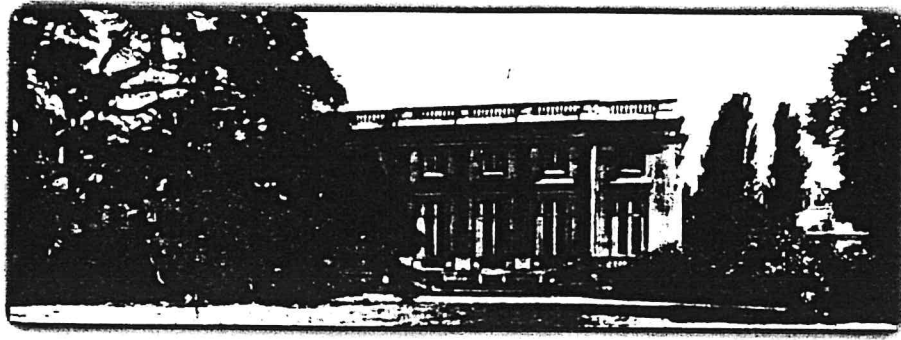
- Scen 1:* I vilken Bernard lämnar Etiene, Sebastien anländer med en här för att ge sig ut på fälttåg. 21 september
- Scen 2:* I vilket Fadern besöker Greven. 12 okt
- Scen 3:* I vilken Pierre Michel anordnar maskerad och får reda på sin faders närvaro. 31 okt klockan 11
- Scen 4:* I vilken Bernard kommer till maskeraden. Klockan halv tolv
- Scen 5:* I vilken Fadern letar efter Bernard men finner PM som dödar honom varpå Bernard i vrede dödar PM

Epilog

Då Bernard i sorg börjar sammanställa krönikan om ätten d'Montaignes fall för att sedan förvalta sitt grevskap i all evighet.

Prolog 19/9 1701

- Prolog:** Detta är den sista krönikan om den numera utdöda ätten d'Montaigne. Detta är krönikan om deras undergång.
"Det hela började den 19:e september i Herrens år 1701. Hösten hade anlänt i det lilla grevskapet Latremont. Rostrött glesnade lönnarnas bladverk och de öde vinodlingarna glänste daggbestrött. Vinden ven och skymningen som nalkades var fylld med vipors skrin. I matsalen i sitt slott hade Luciën d'Montaigne, greven av Latremont samlat sina barn, middagen var slut och en kuslig tystnad hade lagt sig över salen. Det enda som hördes var vindens vinande, regnet som smattrade mot fönsterrutorna och det svagt skramlande ljudet från porslinet som Victor, slottets tjänare dukade av. Det var nu greven skulle proklamera sin avgång, det var nu han skulle tillkänna ge sitt arv. Plötsligt bröts tystnaden av att greven tog till orda.
-Mina barn. Jag är glad att se er samlade, det betyder mycket för mig nu på min ålders höst. Ni skall veta att jag är mycket stolt över er allihop och jag vet att det kommer att gå bra för er. Som ni vet är jag nu bara en gammal, trött och sjuk man och det är nu dags för mig att överlåta min grevetitel till min äldste son Philip. Och Etiene min dotter, till våren kommer även du att få denna titel. Ni skall nämligen veta (vänder sig mot de andra barnen) att Philip har bett om Etienes hand och hon har tackat ja. Jag har även beslutat att i denna stund överlåta mina egendomar. Det har varit mycket svårt för mig att fatta detta beslut men jag har efter många sömnlösa nätter bestämt mig. Som ni vet har jag alltid velat hålla samman detta stolta grevskap, därför har jag beslutat att låta Philip ära... (konstpaus) ALLT. Ni andra kommer att tilldelas vars ett av mina fyra gods att förvalta åt Philip där ni kan bo. Henri får det norra, Etiene det östra tills giftemålet, Pierre Michel det södra och Bernard det västra. Det kommer att vara Philips plikt att se till att någon av er aldrig lider nöd. Det var allt.
- Handling:** Pierre Michel blir vansinig av vrede och kräver att få ära mark. Då han inser att faderns beslut ej går att rucka dräper han Philip med sin dolk, varpå alla (utom Bernard) börjar göra anspråk på arvet och ett stort bråk utbryter. Detta vredgar fadern så till den grad att han i sin vrede förbannar sina barn. Efter förbannelsen skingras barnen och beger sig till sina respektive gods.
- Dagböcker:** Philip "Min äldste son Philip satt spant och väntade... När Pierre Michel blev rasande reste han sig och försökte lugna honom"
Etiene " När Pierre Michel gjorde anspråk på arvet började även min dotter att göra det, hon hävdade att hon dels var äldre och dels redan ämnad som grevinna... ..och när jag befallde dem att gå så gick de"
Pierre Michell "När Pierre Michel hörde mitt testamente blev han ursinnig och krävde att han land skulle få, Philip försökte lugna honom då han drog sin dolk och ner honom. Och hävdade att han nu var greve och att allt var hans, eftersom han nu var den äldste sonen..och när jag befallde dem att gå så gick de"
Henri: När Pierre Michel gjorde anspråk på grevetiteln började även Henri att göra det. Han sa att hans bror måste sona för sitt brott och därför gör honom otänkbar som arvinge, vilket skulle göra honom till den rättmätige..och när jag befallde dem att gå så gick de"
"Bernard: Förtvilad över vad hans bror gjort blev Bernard förtvilad och försökte liv i Philip..och när jag befallde dem att gå så gick de"
- Förbannelse:** (nästan skrikandes): -Vad har ni gjort? Broder dräper broder för blodspengar. Är det så ni vill ha det är det så det skall bli. Jag förbannar eder, ty till mörkret ni vänt er, då är det mörker ni skall få. Ni är inte mina barn längre, ni är nu mörkrets barn och endast om hösten och natten ni vakna, all annan tid skall ni i dvala tillbringa. Och varje höst skall ni kämpa mot varandra tills endast en finns kvar och denne siste av er skall få allt jag äger och leva i sorg i all evighet. Min sorg är stor, därför skall bara en er kunna dö varje höst, ty mer klarar inte mitt sörjande hjärta. Philip har dött denna höst, så ingen av er kommer att dö i år. Ni skall alla nedteckna allt ni ser, hör, gör och tänker. Och den siste av er skall med dessa texter sammanställa krönikan om vår ätts undergång och sedan kommer vår ätt att falla i glömska. Ni är nu nattens barn, ni är nu vampyrer. Försvinn nu till era gods....
- EpiLog:** Och så begav sig grevens barn ut i höstmörkret till sina gods...



Akt I Den första hösten år 1701

Scen 1: 19 september 1701

Preludium: Samma afton som blev början på ätten d'Montaignes undergång inträffade ett familjeindicium även på slottet i det angränsande grevskapet Vendôme. Även där var familjens moder död och även där var fadern döende. Greven hade två söner den äldste de två var Sébastien och den yngre Alfons, det var sent på kvällen och utomhus rådde ett hårt oväder. Alla hade lagt sig utom de två bröderna som satt i biblioteket och pratade...

Plats: Vendômes slott

Personer: 5:Sébastien 3:Alfons 2:Greven av Vendôme

Handling: Greven av Vendôme är gammal och sjuk. Hans två söner (Sébastien den äldre av de två men som är oäkting och Alfons som är den yngre) sitter och talar. Greven vet ej att Sébastien är en oäkting, medan båda bröderna vet. Alfons anser att fadern bör få reda på sanningen innan han går hädan. Sébastien som är rädd att bli arvlös om sanningen kommer fram hotar med att döda Alfons om han berättar. Fadern kommer in i salen och undrar vad som står på. Alfons berättar för fadern, men fadern avfärdar det hela och säger åt sina barn att gå och lägga sig. På natten flyr Alfons, rädd för sitt liv.

Dagböcker: Alfons "...när vi satt och talade nämnde Alfons, min yngre broder att det var god tid att berätta för far att jag inte var hans äkta son, han sade att mor hade avslöjat detta för honom innan hon dog. Han ansåg nämligen att far hade rätt att få veta innan han dog.....när jag hotat honom blev han rädd, jag såg det på honom....Alfons den djävulen, han gjorde det han berättade för far, både att jag var en oäkting och att jag hotat att döda honom....
...Vi gick och lade oss, han var livrädd nu."

Sébastien "...när jag nämnde för Sébastien att han borde avslöja för far innan han dör att han inte är hans äkta son blev han först förvånad över att jag visste, sedan blev han vansinnig av vrede och krävde att få reda på hur jag visste. Han anklagade mig för att vilja ta grevskapet som en dag skulle bli hans i från honom och hotade att döda mig om jag yppade ett ord...när jag berättat det för far, såg jag att han var nära att kasta sig över mig och jag såg på honom att han skulle döda mig när tillfälle gavs..
..då lade vi oss.."

Greve av Vendôme "... greven hade vaknat av grälet mitt i natten, steg upp ur sängen och gick in i biblioteket där hans söner stod och grälade, han var trött och sjuk och sade till sina söner att sluta bråka och gå och lägga sig...Han lyssnade på vad Alfons hade att säga och avfärdade det som nonsens och sade på skarpen till dem att lägga sig.."

Epilog: På natten när alla hade somnat smög sig Alfons upp. Så tyst han bara kunde packade han ner sina absoluta nödvändigheter i sin kappsäck, klättrade ut för sitt fönster och flydde sedan ut i den mörka skogen, rädd för sitt liv.

Scen 2

Scen 2: 29 september 1701

Intertextuon: Det var en kall kväll. Solen hade gått ner i horisonten och mörka stormmoln nalkades i skyn. I sin sal satt greve d'Montaigne förtvivlad över vad han gjort mot sina barn och sörjde. Tio dygn hade gått sedan han sina barn fördrivit, men på greven såg det ut att ha gått tio år. Han var nu ensam, den ende han hade kvar var René, slottets tjänare som nu satt vid hans sida och försökte trösta honom...

Plats: Latrémônsts slott

Personer: 1:Greve d'Montaigne 2:René 3:Pierre Michel

Handling: Greven sitter och sörjer och René försöker trösta honom. Plötsligt slås dörren upp och Pierre Michel gör entré. Pierre Michel förklarar slottet som sitt och tvingar René att välja sida, René väljer Pierre Michel. Pierre Michel förvisar sedan sin fader och hotar att döda honom om de någonsin ses igen.

Dagböcker: Greve d'Montaigne "...i timmar hade han bara jämrat sig. René som var den ende han hade kvar hade försökt trösta honom, men det hade inte hjälpt. Greven hade förklarat sin ånger över det illdåd han gjort och berättade att det enda som skulle kunna ge honom ro var hans barns förlåtelse. Men hur skulle han kunna få den? Han var både trött och sjuk och borde ha legat i säng sedan länge då plötsligt...
...åldern och sorgen hade verkligen pacificerat min far. Inget motstånd, inga protester bara en ynkelig vädjan om förlåtelse och en vädjan till René att komma tillbaka. Jag gav honom mitt svar, René sade inget. Tårögt vände han sig om gick..."

René: "René var den ende min far hade kvar och hela aftonen hade han tagit hand om honom lyssnat till hans beklaganden och försökt trösta honom..
...Jag såg att René var glad att se mig. Vem skulle vilja tillbringa all sin tid med att ta hand om och trösta en gammal gubbe. När jag tvingade honom välja hade han inget val, först såg han tveksam ut, men han tog sitt förnuft till fånga. Han vände sig mot min far och viskade nästan fram ett "förlåt" och sedan ställde han sig jämte mig. Jag noterade att René undvek min faders blick och när far vädjade till honom att komma tillbaka till honom sade han inget, jag tror det var av skam..

Pierre Michel: "Dörren slogs upp och in blev min son, Pierre Michel. Han sade att han kommit för att ta vad som är hans, nämligen slottet och att fördriva mig. Han tvingade René att välja sida, antingen följa med mig eller stanna på slottet med honom. Hånfullt han log då René lämnade mig, När jag bönade om förlåtelse fick jag bara ett iskallt nej. Det sista han sa till mig var ett hot om att om vi någonsin ses igen, skulle detta bli min död."

Epilog: Ensam begav sig den stackars greven ut i det idel kalla höstmörkret.

Scen 3

Scen 3: 5 oktober 1701

Περὶ τῆς ἀποστολῆς: Trött och frusen efter dagars vandring anlände greve d'Montaigne till Henris gods. Regnet duggade och de brandgula löven yrde i vinden, den blodröda solen höll sakta på att gå ner i horisonten, naturen var bländande vacker. Med blanka ögon betraktade greven sitt gamla gods och dess vingårdar. En tår rullade ner för hans kind, han var rädd. Allt han ville nu var att få sina barns förlåtelse för det illdåd han begått. Solen hade nu gått ner, greven tog sig samman, samlade sitt mod, gick fram till dörren och knackade på...

Scen: I dörröppningen i det norra godset, Henris gods.

Πρόσωπα: 1:Greve d'Montaigne 4:Henri

Πλοκή: Dörren öppnas av Henri som vägrar släppa in sin far. Greven berättar vad som hänt och ber om Henris förlåtelse. Henri ställer massa omöjliga krav på sin far för att förlåta honom, krav som han inte kan uppfylla. När han berättar detta hotar Henri att om han någonsin kommer tillbaka kommer han att skicka hundarna på honom, sedan slår han igen dörren.

Παραπομπές: Greve d'Montaigne "...det var fadern min som kommit, han berättade vad Pierre Michel hade gjort, dessutom bönade och bad han förtvivlat om min förlåtelse....inte ett enda krav gick han med på, nästan gråtandes sa han bara att kraven jag ställde var omöjliga.."

Henri "Min son Henri vägrade släppa in mig utan vi stod i dörren och pratade. Han verkade inte det minsta intresserad av vad som hänt och när jag bad om förlåtelse skrattade han bara åt mig. Han sa att det fanns möjlighet till hans förlåtelse och det skulle vara om jag gick med på något av hans krav, men det var bara omöjliga krav som att jag skulle ge honom grevskapet eller hjälpa honom att döda något av min barn.När jag sa att de var omöjliga krav blev han rasande och hotade med att om jag någonsin skulle återkomma skulle han skicka hundarna på mig och sen slog han igen dörren framför ansiktet på mig..."

Επίλογος: Förtvivlad av sorg begav sig greve d'Montaigne iväg i det kalla höstmörkret för

Scen 4

Scen 4: 17 oktober 1701

InterLudium: Det var en mörk och mulen natt. Kalla stormvindar från norr härjade och en mycket rå kyla rådde. Det var en sådan natt då folk gjorde klokt i att hålla sig inomhus. I fönstret i det östra godset satt Sébastien och betraktade löven som yrde runt i vinden likt dansande djävular ackompanjerat till de ljuva toner som strömmade från cembalon som hans älskade Etiene spelade på. Musiken upphörde plötsligt och Etiene reste sig upp...

Scen: Det östra godset, Etienes gods

Personer: 1:Greve d'Montaigne 2:Etiene 5::Sebastien

Handling: I sitt gods sitter Etiene och spelar musik för sin älskade Sébastien. Hon våndas över sin natur och att Sébastien inget vet. Hon slutar spela, hon har bestämt sig för att hon måste berätta sanningen, vilket hon gör. Sebastien svarar att hans kärlek till henne är så stor att det inte spelar någon roll (visst är det fint). De talar om för varandra hur mycket de älskar varandra då greve d'Montaigne knackar på. Han har kommit för att be om sin dotters förlåtelse varpå hon svarar att hon aldrig kommer förlåta honom men hon låter honom stanna till morgonen.

Daqböcker: Etiene " Min älskade Etiene slutade plötsligt spela, hon reste sig upp och sade att hon måste berätta en sak.Hon såg mycket tyngd och ledsen ut. Hon berättade de hemskaste sakerna om sin natur och vad som hänt, hon berättade allt. ..När hon hört mitt svar svarade hon att hon aldrig älskat någon lika mycket någonsin och vi talade om vår kärlek och bekväm för varandra hur mycket vi älskade varandra... ..Hon verkade vred på sin far och när han bad om hennes förlåtelse svarade hon att hon aldrig skulle kunna förlåta honom, aldrig. Hon erbjöd honom att stanna till morgonen

Sébastien "...och när jag berättat färdigt såg Sébastien schokad ut. Men han sade att hans kärlek till mig var så stor att det inte spelade någon roll. Han talade om hur mycket jag betydde för honom och hur mycket han älskade mig... ..Sébastien gick ner för att öppna där min far stod och släppte in honom de växlade inte ett ord mer under kvällen..."

Greve d'Montaigne " ...det var min far som kommit, han såg svag och trött ut. Sébastien släppte in honom, han berättade för mig vad som hänt och berättade att enda anledning till att han kommit var för att be om min förlåtelse, han bönade och bad och sa att han ingen ro kunde få förrän han blivit förlåten för det ond död han begått och att han inerligt ångrade vad han gjort och... ..och under hela kvällen växlade han inte ett ord med Sébastien, jag märkte att han var besviken, för bara en månad sedan hade min bror som jag skulle gifta mig med blivit mördad och nu stod jag här med en ny man... .. Jag erbjöd honom att stanna till morgonen, varpå han tackade, förklarade att han var trött och gick och lade sig."

Epilog: Med tårar i ögonen och knappt utan hopp begav sig greve d'Montaigne iväg på morgonen för att finna sin yngste son Bernard. I fönstret stod Sébastien och såg greven försvinna i horisonten i det vackra höstlandskapet. De skulle aldrig ses igen.

Scen 5

Scen 5: 8 november 1701

Интерлюдия: I flera dygn hade fadern, nu förtvivlad, rädd, frusen och utan hopp suttit och huttrat i Bernards övergivna gods. Var kunde hans son vara var han död? Omöjligt, Philip hade redan dött denna höst. Var kunde hans son vara. Han började få svårt att samla sina tankar och sakta började han mista förståndet av sorg, sakta men säkert. Plötsligt slog ytterdörren upp...

Scen: Det västra godset, Bernards gods

Персонаж: -1: Greve d'Motaigne -4: Häxjägaren

Handling: Greven har anlänt till Bernards gods och finner det tomt i dagar sitter han dör utan att veta vad han skall ta sig till, då häxjägaren anländer. Han berättar att Bernard skickat en bekännelse till kyrkan och att han nu kommit för att rädda/bränna honom. Han börjar förhöra greven, som nu börjat mista förståndet och börjat bli tokig av sorg och förtvivlan, och greven berättar om att hans barn har fallit. Häxjägaren beordrar fadern att hålla sig till godset till han kommit tillbaka och sedan beger han sig.

Дажбөккә: Greve d'Motaigne " ...i godset fanns bara greven, han verkade rädd. Jag började förhöra honom men det enda vettiga jag fick ur honom var att han var far till den fallne och att alla hans barn har fallit till mörkret. Han verkade förtvivlad och började nog tappa förståndet. Han talade osammanhängande och om helt irrelevanta saker och till sist föll han i gråt.."

Häxjägaren " Häxjägaren var en otäck man utan några känslor, direkt började han förhöra mig, han berättade att Bernard skickat en bekännelse till kyrkan och att han nu kommit för att bränna honom i den renande elden. Han påstod att jag visste var min son fanns och frågade nästan hela tiden var han var... ...tillslut gick han och beordrade mig att stanna till han återkom.

Епилог: Så försvann häxjägaren med sin droska sökandes Bernard.

Scen 6

Scen 6: 24 november 1701

InterLudium: Timmen var sen och på St: Fabienes kloster hade munkarna gått och lagt sig. Fader Josep var ensam vaken och höll nu på att släcka ner det fridfulla lilla klostret då Bernard försiktigt kom in genom dörren...

Scen: Klostret St: Fabiene

Personer: 5:Bernard 3:Fader Josep 4:Häxjägaren

Handling: Bernard som skickat en bekännelse till kyrkan insåg att han på bålet skulle brännas vilket var ett öde han var beredd att möta, men med tiden blev han mer och mer rädd och beslutade sig att fly. Han flyr till klostret St:Fabiene där hans läromästare fader Josep bor och han själv bott och söker asyl. Han berättar allt för fader Josep som beslutar att gömma honom i klostret, för han vet att trots Bernard nu är ett mörkrets väsen är hans själ ren och hans hjärta gott. Plötsligt bultar det på dörren, snabbt gömmer sig Bernard och häxjägaren gör entré. Han börjar förhöra fader Josep och är mycket nära att finna Bernard, men fader Josep berättar inte ett knyst och häxjägaren ger sig iväg.

Dagböcker: Bernard " ...Bernard såg plågad ut, han berättade att han förbannats och att han nu var en mörkrets varelse, han sa att han skickat en bekännelse till kyrkan men han blev rädd och flydde hit, han sa att jag, hans gamla läromästare var hans enda hopp. Han försäkrade mig och lyckades övertyga mig om att hans hjärta var gott. Han svarade på mina frågor då... ...Snabbt gömde han sig..."

Fader Josep " Fader Josep, min gamle läromästare såg glad ut att se mig, men när jag berättat såg han genast sorgsnare ut, han ställde lite frågor och efter en stund sa han till mig att mitt hjärta var gott och att jag skulle få Herrens förlåtelse och att han skulle gömma mig i klostret snabbt gömde han mig när det bultade på dörren.. ...Fader Josep blånekade och avslöjade absolut ingenting, jag märkte att det smärtade honom oerhört att ljuga, även om han gjorde det bra"

Häxjägaren "Häxjägaren visste att Fader Josep var Bernards läromästare. Började fråga ut honom men fick inga tillfredställande svar. Hastigt började han söka igenom klostret och var millimeter frön att finna Bernard, då han vände sig om, varnade Fader Josep för att ljuga eller undanhålla sanningen och sedan gav han sig iväg.

Epilog: Dörren slogs igen. Häxjägaren hade gett sig iväg. Fader Josep stirrade ut genom fönstret, stora snöflingor föll sakta ner från skyn och marken täcktes sakta med snö. Vintern hade kommit och Bernard hade fallit i en djup dvala.

Akt II Den Andra hösten år 1702



Häxjägaren

Scen 1: 1 oktober 1702

Preludium: I nästan ett år hade den nu av sorg tokiga greve d'Montaigne väntat på kunna träffa sin yngste son. Sommaren var slut och hösten hade åter kommit men med hösten kom även häxjägaren. Häxjägaren hade tvingat den stackars fadern som nu var mycket gammal, frusen och sjuk, att leda honom till sin son. Fadern som nu inte riktigt förstod vad han gjorde och glad över sällskapet bestämde sig för att leda häxjägaren till Henri ty han trodde att Bernard var död. Hela dagen hade de åkt i häxjägarens droska genom det stormiga men ack så vackra höstlandskapet. Det var nu kvällning och den mjölkvita månnen som kunde skymtas i springorna på det mörka och hotfulla molntäcke som täckte skyn, hade nu gått upp. I kylan kom fadern och häxjägaren precis runt ett krön åkande då ett dovt och mäktigt åskmuller hördes och ett plötsligt regn började ösa ner. En blix lyste upp himmeln och framför sig kunde de se det norra godset hotfullt resa sig, det såg mörkt, och övergivet ut....

Scen: Det norra godset, Henris gods

Personer: 1:Den tokige fadern 4:Häxjägaren 3:Token

Handling: Fadern som nu är tokig leder häxjägaren till sin son Henris gods. De finner att godset är helt övergivet med undantag för en efterlämnad tok. Fadern och token blir genast vänner, medan Häxjägaren irriterat försöker få något vettigt ur token som bara vet att de andra försvann. När fadern inser att häxjägaren är ute efter att döda hans son blir han hysterisk. En mycket irriterad häxjägare lämnar slottet innan han själv blir tokig. Och lämnar de två tokarna åt sitt öde..

Daqböcker: Den tokige fadern " ...vi stod utanför godset det såg övergivet ut men enligt fadern fanns det säkert någon där, han sade även att han tyckts skymta ljus, så vi knackade på... Det visade sig att endast en kvarlämnad tok fanns kvar som den tokige gamle greven direkt tycktes fatta tycke för... ..När fadern insåg att jag var ute för att nedbringa hans barn, vilket han tydligen ej förstått tidigare, blev han hysterik och lugnade sig inte förrän jag sa att jag skulle ge mig iväg varpå han fortsatte att tala med sin nye vän"

Häxjägaren " Utanför godset vi stod min vän häxjägaren och jag, min vän verkade besviken över att ingen fanns där och tänkte vända när jag berättade att det säkert fanns någon där, bultade han på dörren... Det visade sig bara finnas en efterlämnad tok kvar, som häxjägaren hotfullt började förhöra. Då mitt under förhöret nämde att han kommit för att döda min son.... ..till slut försvann han och skrek åt oss att vi var galningar och han förstod att folk föll till mörkret i vårt sällskap och att det klokaste var att lämna oss innan han själv blev galen.

Token: ..När vi knackat på öppnades dörren av en tok som presenterade sig som token och släppte in oss. Oavbrutet pratade han om massa galenskaper. Han och den gamle tokiga greven tycktes genast bli goda vänner. Jag började förhöra förhöra token som tycktes bli irriterad över att ha blivit avbruten, men lättskrämmd han var och avslöjade allt han visste vilket inte var mycket, det enda man fick ur var att de andra försvunnit men han visste inte vart, när eller hur. Han trodde de skulle kriga men visste inte säkert om, eller mot vem.

Epilog: Så försvann häxjägaren ur tokarnas liv och lämnade dem åt sitt öde. lalla fall för ett tag, för ödet skulle föra dem samman igen och då skulle blod gutas.

Scen 2

Scen 2: 28 september 1702 (läses i preludiet)

Preludium: Men vad hade då hänt Henri? Ni skall nu få höra. " 28 september 1702 Kära dagbok. Det har blivit kallare men naturen är mycket vacker. När jag steg upp i afton tillbringade jag mina första timmar i fönstret och tittade ut i den fridfulla kylan. Förbluffad över dess skönhet tappade jag alla tidsbegrepp. Jag stod länge och bara tittade ut över landskapet och önskade att jag kunde se det på dagen, jag vet inte hur länge jag hade stått där då det knackade på dörren. "Ah, René är tillbaka" tänkte jag och gick för att öppna dörren..."

Scen: Det norra godset, Henris gods

Personer: 4: Henri 3: Token 2: René

Handling: En tok anländer till Henris gods, Henri släpper in token som erbjuder att hjälpa till och att skydda godset i utbyte mot kost och logi. Henri tar in token i matsalen och låter honom sitta på golvet och äta då René anländer efter att ha varit utsänd att spionera på Pierre Michel. René berättar att Pierre Michel lägger sig mycket tidigt morgnarna och att det då finns obebakade vägar till hans kammare. Planer börjar smidas och sedan ger det sig av för att slå till.

Dagböcker: Henri "...Godsherrn såg förvånad ut när han öppnade dörren, men han släppte in mig och gav mig mat, jag fick sitta i hörnan på golvet i matsalen och han kastade åt mig ett köttstycka, han verkade elak och verkade ha roligt åt mig. Han ställde massa knepiga frågor om mig...
...När jag kom in i matsalen satt Henri och verkade roa sig åt en tok

Epilog: Så försvann häxjägaren ur tokarnas liv och lämnade dem åt sitt öde. I alla fall för ett tag, för ödet skulle föra dem samman igen och då skulle blod gutas.

Scen 3

Scen 3: 2 oktober 1702

InterLudium: Det var timmen innan solens uppgång. Pierre Michell satt i sin kammare och skrev i sin dagbok, han hade låtit kalla på Jules, sin bästa vakt. Det var varmt i rummet och eldstaden som var kammarens enda ljuskälla, skapade ett fladdrande ljus som kastade långa och kusliga skuggor på väggarna. Det enda som hördes var knastrandet från elden och det svaga ljudet av pennan som ristade pappret. Tystnaden bröts av att det knackade på dörren och Jules steg in...

Scen: Pierre Michels kammare i Latremônsts slott

Personer: 3: Pirre-Michel 1: Jules 2: René 4: Henri

Handling: Pierre Michell beordrar Jules (vakten) att förbereda sig för strid. René kommer plötsligt in och berättar att Henri kommer gå rakt i fällan och väntas anlända närsomhelst. Mycket riktigt anländer Henri strax efter René. Som planerat skjuter Jules Henri i magen och sedan utbryter duell mellan de båda bröderna. Henri som är skottskadad blir en lätt match och ganska snabbt går han sin död till mötes. Pierre Michel tar hans dagbok.

Dagböcker: Pierre Michell " Jag steg in i rummet där Pierre Michel satt och skrev. Han sade åt mig att förbereda mig för strid och ladda min musköt. Sedan sade han åt mig att vänta, Réne anlände och berättade allt gått vägen. Henri steg in i kammare, plötsligt beordrade han mig att skjuta honom och mycket hånande berättade han för sin bror att hans tid var kommen innan han nedgjorde den nu skadade broder med sitt svärd.

Jules " Jules var den bästa vakt jag hade och gjorde alltid precis som jag sa"

René " René anlände och sade att bror min höll på att gå rakt i fällan och väntades komma vilken minut som helst"

Henri " När min bror kom in blev han vit i ansiktet och exploderade i raseri...
...med sitt svärd gjorde han sitt bästa för att försvara sig men..."

Epilog: Ännu ett av grevens barn hade nu dött. Förnöjt stoppade Pierre Michel Henris dagbok på sig sedan lade han sig för att sova. Nu hade han endast två syskon kvar, en kvinna och en pojke, fast, denna höst skulle ingen mer dö. Sakta föll han i dvala och med ett leende på läpparna inträdde han i drömmarnas land.

Scen 4

Scen 4: 28 oktober 1702

InterLudium: Inte så långt ifrån sitt gods vandrade Etiene och Sébastien hand i hand genom skogen. Morgonen nalkades och dis steg från mossorna som låg som små gröna öar i ett eldrött hav av löv, på håll kunde förstämt hjortars bröl höras och morgonfåglarna hade börjat kvittra. Passionerat hade de älskat hela hösten som sakta men säkert började närma sig sitt slut. Etiene såg förbryllad ut. Något tyngde henne uppenbarligen...

Scen: I skogen utanför det Östra godset, Etienes

Personer: 2: Etiene 5: Sébastien

Handling: Etiene börjar bli rädd för Pierre Michel, framförallt nu eftersom det kommit till hennes kännedom att han håller på att samla ihop en här. Varpå hon skickar iväg Sébastien att samla ihop en egen här som kan möta Pierre Michels här nästa höst

Dagböcker: Etiene " Min älskade Etiene berättade att hon fruktade sin broder Pierre Michel, hon hade nämligen hört att han en här höll på att resa och förberedde sig för krig. Hon sade att för att kunna motstå en attack måste vi ha en egen här.. Pierre Michel hade bara hösten på sig att samla en här medan jag hade hela året hon fick mig att inse vad jag måste göra... ..och det blev ett långt farväl.."

Sébastien" Min käreste lyssnade till vad jag hade att säga och han förstod vad som måste göras. Han berättade att hans fars här skulle utgöra en bra stomme och lovade att till nästa höst ha rest en här... ..det blev ett långt farväl.."

Epilog: Och så begav sig Sébastien för att till nästa höst ha samlat ihop en här stor nog att slå Pierre Michel.

Scen 5

Scen 5: 31 oktober 1702

InterLudium: Det var en mörk och otäck allahelgonanatt. Det var blåsigt och kallt, vindens vinande ackompanjerades av vargars ylanden, ylanden från den mörka skogen, ylanden från nära håll. En mycket ond atmosfär emanerade från den hotfulla skogen. I bakgrunden kunde en klocka höras ringa, det var St: Fabienklostrets klockas gälla, oregelbundna klang som skar genom vindens vinande, klostrets fönsterluckor slog i vinden som en vansinnets slagverkorkester. Innanför klostrets portar i det svagt upplysta rummet var atmosfären något fridfullare och i skuggan av det flackande ljuset satt Bernard och fader Josep och tittade ut i mörkret. Man kunde se mörka siluetter röra sig i skogen, siluetter av människor bärandes facklor som steg fram ur skogen. Klostret var omringat..

Scen: Klostret St: Fabiene

Personer: 5:Bernard 2:Fader Josep 3:Pierre Michel 1:Jules

Handling: Pierre Michel har omringat klostret, han vill tala med Bernard. Josep försäkras honom att Bernard inte finns där, men Pierre Michel insisterar och låter hälsa att Henri är död och att Bernard intet har att frukta och får han inte tala med honom kommer han låta bränna ner klostret. Bernard stiger ut ur klostret för att höra vad hans bror har att säga, varpå Pierre Michel säger att han bara kommit för att säga honom att Henri är död och att det är Bernards tur nästa höst. Sedan låter han döda munkarna och bränner ner klostret

Daqböcker: Pierre Michel "Det var min bror som omringat klostret. Han skrek att han ville tala med mig, han visste att jag var där och sade att han inte lät sig luras, även om häxjägaren gjorde det. Han ropade att Henri var död, att han bara ville tala med mig och jag inget hade att frukta. Men om jag inte kom ut skulle han låta bränna klostret... Vad han hade att säga var att Henri var död och nästa höst var det min tur och sedan lät han döda alla munkar, brände klostret och lät mig löpa"

Fader Josep " .fader Josep förnekade att jag var där först, men till slut gavs vi inget val. Han följde mig ut som stöd och skydd"

Bernard " Min broder var i klostret, jag visste det och han visste att jag visste det. Tillslut gavs han inget val och med munken kom han ut för att höra vad jag hade att säga.

Jules " Jules var den bästa vakt jag hade och gjorde alltid precis som jag sa"

Epilog: Pierre Michel återvände hem med sina mannar och kvar vid ruinerna av det en gång så vackra, lilla klostret satt en rädd och förtvivlad Bernard kvar ensam i mörkret.

Scen 6

Scen 5: 15 november 1702

InterLudium: Ensäm vandrade Etiene runt i godsets salar, hon saknade sin käresta och var rädd att honom aldrig mer få se. Plötsligt upptäckte hon att hon ej är ensam, blixtnabbt vände hon sig om och i salens andra ände stod Bernard...

Scen: Det Östra godset, Etienes gods

Personer: 2: Etiene 5: Bernard

Handling: Bernard kommer till Etienes gods och berättar om att Henri är död och ber om att få stanna tills nästa höst ty vintern kommer snart, vilket han får.

Dagböcker: Bernard " Bernard min gode broder anlände med nyheten om Henris död, han verkade uppriktigt glad att se mig. Och bad mig att få stanna tills nästa höst"
Etiene" Min syster blev först förvånad över att se mig men jag märkte att hon blev glad. Hon verkade inte ta nyheterna speciellt hårt. Hon lät mig stanna tills nästa höst"

Epilog: Vintern var nu nära, de första snöflingorna började falla och det var dags för vampyrerna att gå i dvala.

Akt III Den Tredje hösten år 1703



Filip

Scen 1: 21 september 1703

PreLudium: Den sista sommardagen, den sista varma dagen innan kylan led mot sitt slut, solen höll sakta men säkert på att gå ner. Fortfarande fanns det gott om mygg och de svalor som ej än söderut flyttat flög lögt över trädtopparna. Det kändes i luften det skulle bli regn och att hösten lög på tröskeln. Till slut hade mörkret slutit sig om grevskapet, den första höstnatten hade anlänt. Och för första gången sedan förra hösten vaknade Etiene och Bernard ur sina dvalor, Ingen hade sagt något, men båda visste att Bernard inte kunde stanna...

Scen: Det Östra godset, Etienes gods

Personer: 5:Bernard 2:Etiene 5:Sebastien (OBS spelare 5 har två roller i denna scen)

Handling: De två syskonen vaknar upp de pratar en kort stund, då Sebastien med härskymtas. Bernard beger sig och Sebastien kommer in och berättar att han samlat en stor här. De bestämmer att han under morgondagen skall påbörja sitt fälttåg. Sedan går de och lägger sig.

Dagböcker: Bernard "När vi vaknat talade min bror om att han ville finna sin far och när jag berättade för honom verkade han bli ledsen. Han visste att han var tvungen att ge sig av. När han såg hären närma sig och hörde vad jag berättade, önskade han mig lycka till, tog han snabbt farväl och begav sig.

Etiene" När vi vaknade frågade jag min syster om far och hon berättade att han var vred och inte ville av oss, inte anade jag då att hon ljög för att såra min far. Jag såg hären närma sig genom fönstret och min syster berättade för mig om hennes planer, vi tog sedan farväl och jag begav mig... ..Jag anlände till min älskade med en mäktig här, vi kom fram till att jag under morgondagen skulle tåga av jag var trött och för första gången på länge lade vi oss tillsammans"

Sébastien " Min älskade Sébastien återvände stolt med en imponerande här, vi talades vid och kom fram till att han under morgondagen skulle tåga av för att möta Pierre Michels här. Men han var nu trött och ville gå till sängs och för första gången på länge lade vi oss tillsammans"

Epilog: Passionerat älskade de hela natten vetandes om att det kanske skulle vara sista gången. Och morgondagen därpå gav sig Sebastien iväg med sin här, iväg för

Scen 2

Scen 2: 23 oktober 1703

Preludium: Slaget hade pågått i tre dygn, båda sidor hade lidit stora förluster och ett stil-
lestånd började uppstå. Långt borta hördes muller från kanoner och ett och
annat plågoskri skar genom natten. Den vänstra flanken var svag och kunde
kolappa närsom, men det var inte det som fyllde Sebastiens tankar utan
Etiene. Denna afton satt han i sitt tält och dikterade kärleksbrev för sin kurir
som flitigt nedtecknade vartenda ord...

Scen: Sebastiens tält

Personer: 5:Sebastien 2:Kuriren 3:Pierre Michel

Handling: Sebastien och kuriren skriver kärleksbrev till Etiene då plötsligt Pierre Michel
stövlar in. Först hånar han Sebastien och sedan tömmer han honom på blod.
Han sätter sig ner och skriver ett brev till Etiene vad han gjort och skickar
sedan iväg kuriren.

Daçböcker: Sébastien " I sitt tält satt Sébastien och dikterade kärleks brev vilket hans kurir
skrev och hjälpte honom med dikterandet... När Pierre Michel flög in i tältet
utbröt en våldsamt batalj, men Sébastien hade mött sin över man"

Kuriren " Sébastien satt och dikterade kärleks brev för sin kurir som nedteckna-
de vad han sa och kom med råd... ...Jag kunde dödat kuriren men jag valde
att skona honom jag gav honom instruktioner och skickade iväg honom..."

Pierre Michell " Pierre Michell kom in stormande i tältet Med sitt svärd ned-
kämpade han Sébastien, han skonade kuriren och återtog dikterandet av bre-
vet, där han berättade att han hade dödat Sébastien och hur han skrek när
han dog. Sedan sände han iväg kuriren med brevet till Etiene"

Epilog: Kuriren galopperade iväg och i triumf återvände Pierre Michel hem, nöjd med
sin snart kommande seger.

Scen 3

Scen 3: 24 oktober 1703

InterLudium: Den galne fadern hade nu fått kännedom Bernard's vistelse Etiene och med sin vän "Token" hade han begett sig mot det Östra godset för att finna sin son. De hade sett tecken av krig, kanonernas muller hördes långt borta och längs vägen färdades sårade soldater. Vandringen fortsatte och en tät dimma kom långsamt krypande då de hörde hur en galopperande häst närmade sig bakifrån..

Scen: På vägen mot det norra godset, Etiens gods

Personer: 1:Den tokige fadern 3:Token 4:Kuriren

Handling: De två vännerna blir ikappridna av kuriren som bär meddelande till Etiene. Han berättar att Sebastien stupat varpå token avslöjar sin sanna natur, han är Alfons, Sebastiens bror. Han berättar att han tagit skepnad för att rädda sitt liv, men nu behövs det inte mer. Han beordrar kuriren att återvända till hären och beordra hem dem, detta är inte deras krig. Han tar meddelandet till Etiene för att leverera det eftersom han ändå skall dit. När kuriren förvunnit blir fadern förtvivlad. Nu har han mist sin vän. Alfons lovar att vara hans vän samt att hjälpa honom trots att han inte är "token".

Dağböcker: Den tokige fadern " Greven frågade kuriren vart han var på väg och vilka nyheter han bar och erbjöd sig att ta brevet till sin dotter... När token berättat färdigt blev han förtvivlad över att han åter var ensam, men när Alfons lovade att hålla honom sällskap och att hjälpa honom lugnade han sig.

Token: När token hörde vad kuriren berättade såg han lättad ut. Han avslöjade att han inte alls var någon tok utan Alfons, Sébastiens bror. Han beordrade kuriren tillbaka med order om att alla styrkor skulle dra sig tillbaka detta var inte deras krig. När han märkte att greven blev förfärad för han åter kommer att lämnas ensam, lovade Alfons att följa och hjälpa honom.

Kuriren " Kuriren stannade upp och besvarade frågan om vart han var på väg och att meddelandet gäller Sébastiens död. Han överlämnade meddelandet och gjorde vad Alfons beordrade honom.

Epilog: Så fortsatte den gamle fadern och token som inte var någon tok sin färd genom höstlandskapet.

Scen 4

Scen 4: 25 oktober 1703

InterLudium: Efter att ivrigt för att träffa sin son ha vandrat genom dimman hela natten, morgonsolen skulle strax gå upp då fadern och hans vän anlände till det Östra godset, där de knackade på...

Scen: Det Östra godset, Etienes gods

Personer: 1: Den tokige fadern 3: ^{Alfons} Tokén 2: ~~Können~~ ^{Etiene}

Handling: Fadern och Alfons anländer till Etiene. Fadern frågar om sin son och Etiene svara att hon inget vet. Han ber åter om hennes förlåtelse, men hon svarar att hon aldrig kommer förlöta honom. Alfons överläter de två breven (från Sebastien och Pierre Michel) hon läser dem och blir hysterisk, springer ut på balkongen och hoppar ut i morgonsolen som sakta reser sig.

DaGböcker: Den tokige fadern " Fadern frågade sin dotter om Bernard och bad åter om förlåtelse. Svaren han fick gjorde honom mycket sorgsen. Han överlämnade brevet till sin dotter och beskådade paralyserat hennes reaktion.

Alfons" Alfons presenterade sig men var i övrigt lågmäld, han verkade nästan rädd att trampa på någons tå.

Etiene: ...Hon släppte in sin far och svarade på hans frågor. Hon sa att hon inte hört något om Bernard och att hon aldrig skulle förlåta honom. När hon läst brevet sprang hon hysteriskt gråtande ut på balkongen och hoppade ut i morgonsolen.

Epilog: Morgonsolen tittade blygsamt upp över horisonten och i sitt fall vittrade Etiene bort och spreds med vinden, till marken föll endast hennes brinnande klänning. Tårögd stod hennes far på balkongen och tittade ner. Han gick med tunga steg in igen för att invänta Bernard.

Akt IV Den Fjärde hösten år 1704



sebastien

Scen 1: 1 oktober 1704

PreLudium: Det var de 1 oktober och året var 1704. Ännu en gång var hösten tillbaka och det får någon vecka sedan gröna landskapet hade nu antagit höstens gulbruna färg, grannbarren var det enda gröna kvar. Det dagbeströdda landskapet glimrade vackert i den starka morgonsolen. Och i det Östra godset låg fadern och sov med sin vän Alfons som han nu hade börjat ta token för sin son. Plöstitigt väcktes de av ett hårt bultande på porten.

Scen: Det Östra godset

Personer: 1:Den tokige fadern 3:Alfons 4:Häxjägaren

Handling: Häxjägaren kommer och tar Alfons för grevens son, eftersom fadern kallar honom just "min son", dessutom känner han igen honom som token från det Norra godset och inser att han blivit lurad, varpå han bränner Alfons på bålet. Fadern nästan skrikandes av sorg vandrar planlöst iväg och lämnar allt efter

Dagböcker: Häxjägaren: Alfons som öppnade dörren såg bekant ut i Häxjägarens ögon. Häxjägaren sa att han skulle tala med greven, men vägrades inträde. Då greven uppenbarade sig och tilltalade mannen i dörren med "min son" kände häxjägare igen Alfons som token och förstod att han blivit lurad, han insåg att detta var Bernard. Varpå häxjägaren övermanade Alfons och brände honom på bål.

Den tokiga fadern " Alfons hade öppnat dörren och stått där och talat en stund, då far hade gått dit och frågat " Vad står på min son" vilket visade sig vara ett förfärligt misstag ty främlingen var häxjägaren och när han nu trodde att Alfons var grevens son övermanade han honom det fanns inget fadern kunde göra."

Alfons " När Alfons öppnade dörren och såg häxjägaren, ville han inte släppa in honom, greven var gammal och sjuk och hade terroriserats nog och hade inget att säga honom...han övermanades av häxjägaren och kunde inget göra."

Epilog: Häxjägaren hade försvunnit. Med hjärtat fyllt av sorg skrev den stackars fadern en sista gång i sin dagbok som han lämnade efter sig på godset innan han

Scen 2

Scen 2: 15 oktober 1704

Интерлюдия: Regnet smattrade mot fönsterrutorna i matsalen på Latremônts slott där Pierre Michell satt och språkade med René då en stor droska kom ingalopperand på gården. En kort stund gick innan dörren gled upp och i öppningen stod en främling...

Scen: Latremônts slott

Персонаж: 3: Pierre Michel 2: René 4: Häxjägaren

Handling: Häxjägaren har kommit för att dräpa den sista vampyren och berättar att han nyss dräpt hans broder. En lycklig Pierre Michel tackar honom för att han gjort honom odödlig innan han dödar häxjägaren.

Дagböcker: René " René försökte hindra häxjägaren men blev omkullslagen och tuppade av."

Häxjägaren " En av vampyrens tjänare försökte stoppa häxjägaren från att komma in men blev snabbt slagen medvetslös. Häxjägaren berättade att han dödat hans yngre broder och att det nu var Pierre Michels tur att dö och gick sedan till attack."

Pierre Michel " Pierre Michel lyssnade på vad häxjägaren hade att säga tackade honom för han gjort honom odödlig och väntade på häxjägarans anfall och gjorde sedan slut på honom."

Epilog: Detta var den slutliga triumfen. Pierre Michel var nu ensam kvar, han var nu greven av Latremönt detta skulle firas...

Scen 3

Scen 3: 20 november 1704

Preludium: Utan att ha någonstans att ta vägen hade Bernard åter begett sig till sin systers gods som han funnit tomt med undantaget sin systers och sin faders dagbok, vilka han läste om och om igen i dagar tills han beslutade sig för att söka upp greven av Vendôme och berätta för honom vad som hänt sina barn. Längre hade han vandrat och vintern låg nära då han anlände till Vendômes slott. Av en tjänare visades han in i salen där greven tog emot...

Scen: Vendômes slott

Personer: 5: Bernard 2: Greven av Vendôme

Handling: Bernard berättar vad som hänt med sin familj, han berättar även om hans söners död och att häxjägaren förväxlat Alfons med honom och ber om Grevens förlåtelse. Greven förlåter Bernard och gör även sitt bästa för att trösta honom och erbjuder honom att stanna till nästa höst.

Dagböcker: Bernard " Bernard berättade för greven vad som hänt hans båda barn och bad om förlåtelse, ty han kände skuld. Han berättade också om sitt eget öde. Och bad den förstående greven att få stanna till nästa höst"

Greven av Vendôme " Greven lyssnade till vad Bernard hade att berätta och förlät och försökte trösta Bernard som inte alls bar någon skuld. Han lät även Bernard stanna"

Epilog: Och så gick Bernard och lade sig för att invänta nästa höst.

Akt V *Den sista hösten år 1705*



KIKIKEN

Scen 1: 3 oktober 1705

Preliudium: Återigen hade hösten kommit, regnet hade öst ner i veckor och en tidig och kall vinter befarades. På Vendômes slott förberedde sig Bernard på att ge sig iväg och satt nu i salen och talade med greven för sista gången...

Scen: Vendômes slott

Personer: 5: Bernard 2: Greven av Vendôme

Handling: Greven berättar att Pierre Michel skall anordna en stor maskeradbal på alla-helgonaafton. Bernard berättar att han har bestämt sig för att låta sig dödas. Han skall gå på maskeraden och vid tolvslaget skall han ta av sig sin mask och gå sitt öde till mötes.

Dagböcker: Bernard " Bernard berättade för greven att han vill dö. Han ville inte bli den siste och leva i all evighet utan någon. Han lysnade till grevens förslag och beslutade att han skulle gå på sin broders maskeradbal och klockan tolv skulle han ta av sig sin mask och låta sig dödas. Sedan tog han farväl.

Greven av Vendôme " Greven lyssnade till vad Bernard hade att berätta och berättade sedan att Pierre Michel skulle hålla en stor maskeradbal. Han önskade Bernard lycka till och tog sedan farväl

Epilog: Och iväg i det kalla höstregnet begav sig Bernard för att gå sitt öde till mötes.

Scen 2

Scen 2: 12 oktober 1705

InterLudium: Den stackars greve d'Montigne var nu mycket gammal och sjuk, det senaste året hade han bara irrat omkring på landsbygden och var nu i trakten känd för att vara en tok. Det hade nu kommit till hans vetskap att hans son Bernard gästade greven av Vendôme, dit han nu begett sig med ett sista hopp om förlåtelse. Ty han kände att detta var den sista hösten, det var nu eller aldrig. Den eländige mannen hade visats in i matsalen där han serverades mat i väntan på greven som nu kom in i salen...

Scen: Vendômes slott

Personer: 1:Den tokiga fadern 2:Greven av Vendôme

Handling: Fadern som besöker greven berättar att han söker sin son varpå greven berättar om maskeradbalen och att Bernard skulle låta sig dödas. Fader som beslutar sig för att bege sig dit får mat och anständiga kläder innan han ger sig av.

Dagböcker: Den tokige fadern " Den tokige fadern frågade greven om sin son. Insåg att hans sista chans att se sin son var på Pierre Michels maskerad."

Greven av Vendôme " Greven lyssnade till faderns fråga och berättade om maskeradbalen där Bernard skulle låta sig dödas"

Epilog: Efter att ätit sig mätt och fått på sig anständiga kläder tog den tokige greve d'Montaigne farväl med sig sin vän och begav sig mot Latremont. Sakta och

Scen 3

Scen 3: 31 oktober 1705

InterLudium 1: Allahelgonaafton, en rå kyla rådde och sporadiska regnskurar föll, vipors skrin hördes, liksom musik, skratt och festligheter. Inne i slottet pågick maskeraden för fullt och utanför stod droskor som lämnade av maskerade gäster som försvann in genom den öppna porten. Klockan slog elva, det var nu bara en timme kvar. Bernard stod utanför i skuggorna och tittade. Han samlade sitt mod, tog på sig sin mask och med bestämda steg gick han in...

InterLudium 2: Den nu nya greven, Pierre Michel d'Montaigne blickade ut över sin tillställning, han var nöjd, mycket nöjd ty festen var perfekt och gästerna såg ut att roa sig kunligt. Då René knackade honom axeln...

InterLudium 3: Fadern hade anlänt till maskeraden chockad och förvirrad över att han ingen kände igen och att gästerna såg märkliga ut, faktum var att han började känna obehag eftersom alla såg likadana ut, något var definitivt fel. Rädd och

Scen: Latremönts slott

Personer: 1:Den tokiga fadern 2:René 3: Pierre Michel 4:maskeradgäster 5: Bernard

Handling: Scenen är uppdelad i tre delar, därav tre interludium Den första då Bernard anländer han går in och pratar med någon gäst och för reda på att alla Pierre Michels syskon drabbats av någon förbannelse och dött. Och eftersom han nu är greve så är maskeradbalen för att fira detta samt att hedra sina syskon. I den andra står Pierre Michel och beundrar sin fest då René kommer och berättar att hans fader är där utan mask och gör sig till ötlöje. Pierre Michel undrar om det gör att få ut honom utan att ställa till en scen, vilket René betvivlar varpå Pierre Michel svär att döda sin far. I den tredje har fadern anlänt och söker sin son Bernard men alla han frågar säger att Bernard är död. En cirkel bildas kring fadern som blir utskrattad då han plötsligt känner igen sin son som han springer fram till, sonen tar av sig sin mask och det visar sig att det inte är Bernard bakom masken utan Pierre Michel som drar sin dolk och hugger ner sin fader. Bernard ser detta och drabbas av ett kort vredesutbrott då han drar ut kniven ur sin faders kropp och hugger ner sin bror som innan han dör berättar för Bernard att denna hösten när han vaknade i tron om att han var ensam vaknade han i triumf, men snabbt insåg han att detta inte var något pris utan en hemsk förbannelse. Det hade sakta gått upp för honom att han i all evighet skulle komma att vara ensam och han tackar sedan sin broder för att han tagit bördan från honom och sedan dör han.

Dagböcker: Bernard " Bernard gick diskret runt på maskeraden och lyssnade till vad folk hade att sägaNär han såg sin fader dödas, drog han i vrede

Pierre Michel: Pierre Michel fick reda på av René att hans far var där utan mask och ställde till en scen, var på han svor att döda sin far och bad René leta upp honom...

...när hans fader kom fram till honom tog han av sin mask och dödade honom med sin kniv... ..Det sista Pierre Michell gör att han berättar att när han vaknade denna höst vaknade han i triumf, men i samma ögonblick insåg han att han var ensam kvar i all evighet och att priset var en förbannelse och nu tackar han sin bror som har befriat honom från den, sedan dör han med ett leende på läpparna.

René " Rene medelar Pierre Michell att hans fader är där omaskerad och håller på att ställa till en scen.

Den tokiga fadern " Fadern gick omaskerad omkring på balen och frågade efter sin son. Gästerna sade att Pierre Michel var upptagen varpå fadern berättar att han söker Bernard, plötsligt får han syn på sin son och springer fram till honom.

Epilog: Bernard samlade ihop alla dagböcker för att kunna sammanställa den tragiska krönikan om ättens undergång. Förfärad över vad han gjort och vad som hänt begav han sig till sitt gamla pojkrum på slottet där han kom att sitta i all evighet.